

KULIN BORBÁLA

Semmi változás

*Most, hogy a szerelem a világról lefoszlott,
csak állsz bénán, mint egy alu villanyoszlop.
Felelted az értelem delel (ugyan mi más?),
és hosszú hetek óta nincs semmi változás,
árnyéka se mozdul fünek, fának, szónak,
minden úgy kushad itt, mint amit kimondtak:
Legyen így! Egyszerű világ! Ugye, látod?:
egy vén cigányasszony erdőt jár és fát lop,
és túlérett dinnyék fekszenek a porban,
közben hetek óta sárgult telihold van,
és te csak bámulsz fenn a teliholdra,
nem érted, hogy betelt és nem kezdődik újra.*

Olló

*Elszaporodtak a fejemen a tetvek.
Az óvoda hónapok óta fertő, a kis vérszívók
fejről fejre, ruháról ruhára lopakodnak, mint apáról fiúra,
anyáról lányra a bűn, épp olyan titkolnivalóan.*

*Hatéves koromban ért először a szégyen. Akkor anyám,
római jellem, aki szemében mindig is bűn volt a luxus
és luxus minden bűnös gondolat, fogta az ollót, és,
míg barátnőim turbánba csavart törölközővel ültek otthon,
köröttük drága szerekért, patikába, egy-egy anya szaladgált,
serkéket gyöngyözött, haját fésült órahosszat, addig anyám
fogta az ollót, és hosszú, dús, fekete hajamat,
különösen alkalmas tanyáját mindenféle szégyenteljes élőködőnek,
néhány csattintással tüskerövidre vágta.*

*A pőreség is szégyen, csak elfogadhatóbb. A tar fej
vallomás, vezeklés egyben.
Könnyű fejemre emlékszem és a tisztaság árára:
padlón heverő súlyos, fekete tincseimre.*

*De a hajlam nem múlik végleg. Körbejár, visszatér.
A haj újranő, a bűn új fészekbe telepszik.
És ma sincs, aki hozzáértő gonddal titkaimtól
tisztára gyöngyözzön engem. „Jó, hogy nem a szaros
seggedet töröljem, menj haza anyádhoz!” – hallgatom a félig
tréfát, s talán tényleg nem maradt választásom:
hazautazom hozzá, és megadóan ölébe hajtom újra a fejem.*